

ANUARUL SOCIETĂȚII PRAHOVENE
DE ANTROPOLOGIE GENERALĂ

**ANUARUL
SOCIETĂȚII PRAHOVENE
DE ANTROPOLOGIE
GENERALĂ**

Număr special dedicat jurnalului

Coordonator
Sebastian Ștefănuță

Anul 3 • numărul 3

PLOIEȘTI • EDITURA MYTHOS • 2017

Editat de
Centrul Județean de Cultură Prahova,
cu sprijinul
Consiliului Județean Prahova

Issued by Prahova County Cultural
Centre,
with the aid of
Prahova County Council, Romania

Ploiești, Str. Erou Călin Cătălin nr.1, cod poștal 100066

Tel., fax: 0244 545041

E-mail: centrulculturiiprahova@yahoo.com

Site: www.cjcpn.ro

www.facebook.com/centruljudeteandeculturaprahova/

ISSN 2458-0848

ISSN-L 2458-0848

Coperte și tehnoredactare: Mihai Vasile

Redactor: Emilia Vasile

Noiembrie 2017, 300 exemplare

Sebastian Ștefănuță

seb_filozof@yahoo.com

Cuvânt înainte

Așa cum anunțam în numărul precedent (Ștefănuță, 2016b: 5, nota 2), cel de-al treilea număr al *Anuarului societății prahovene de antropologie generală* se constituie ca număr tematic, dedicat *jurnalului*. O temă generoasă, dacă e să luăm în considerare inventarul speciilor jurnalului: intim, de călătorie, științific etc. Ne așteptam de aceea la variate și multiple contribuții, cu legătură directă sau indirectă cu tema propusă, lucru care s-a și întâmplat: cititorul va descoperi că, dintre cele optsprezece contribuții¹ la anuarul de față, douăsprezece sunt contribuții la temă, cele mai multe cu abordare directă, constituind o primă parte în structura anuarului. Cea de-a doua parte a lui reunește contribuțiile cu abordarea indirectă a temei precum și o serie de texte pe teme diferite, ordinea dispunerii lor în anuar ținând pe cât posibil principiul învecinării tematice. Totul într-o îmbinare armonioasă a „academicului” cu „non-academicul”, demonstrându-se încă o dată că atunci când curiozitățile epistemice sunt duse până la capăt cu dăruire și onestitate, astfel de „granițe” se șterg de la sine.

Atât numărul contribuțiilor, dar și al autorilor lor, depășește cu mult pe cel din tomurile precedente. Acest lucru considerăm a fi un indicator al interesului pe care anuarul prahovean a ajuns să-l stârnească în rândul posibililor contributory, stimulat poate și de generozitatea temei. Iar dacă unele promisiuni au rămas neonorate, aceasta s-a întâmplat mai degrabă pe fondul unor presante și consumatoare de timp și energie constrângeri cotidiene, care au determinat imposibilitatea practică a onorării lor.

În ceea ce privește autorii, majoritari sunt cei care, prin cordoane de naturi diferite, sunt legați de județul Prahova. Firesc, de vreme ce vorbim de un „anuar prahovean”. Dar numărul

¹ Douăzeci și una, dacă luăm în considerare faptul că trei dintre ele au și variante în engleză.

membrii grupului informal prahovean de antropologie generală² este sporit cu afluxul unor membri atât din alte județe ale țării³, dar și din afara granițelor României (prin contribuția Elenei Ghrobanopulu din Grecia, a Silviei-Diane Șolkotović din Serbia și a lui Jonathan Hemmings, din Anglia). Sperăm ca în viitor afluxul membrilor din alte state (corespunzătoare în special zonei balcanice) să fie din ce în ce mai intens.

Vom încerca o sumară trecere în revistă a celor două părți astfel încât, încă din cuvântul introductiv, cititorul să aibă o imagine generală asupra tuturor contribuțiilor, ceea ce-i va ușura efortul de alegere a textelor pentru lectură.

*

Cum menționam, contribuțiile directe la tema jurnalului sunt reunite în prima dintre cele două părți care constituie structura anuarului curent. Întrucât vorbim de o revistă în care primează interesele de cunoaștere, apare ca firească întrebarea privind valoarea cognitivă a textelor grupate în această primă secțiune. Textele, cu excepția celui de debut, pot fi împărțite la rândul lor în două categorii: trei alcătuind o primă categorie rezultate și elaborate ulterior pe baza unor însemnări de teren etnografic, și următoarele șase, ca fiind jurnale propriu-zise. Indiferent de modul lor de elaborare, suntem de părere că au o valoare cognitivă *para-științifică* (*idem*, 2015: 11). Totuși, dacă ar fi să luăm ca referință doar antropologia socio-culturală și unele tendințe în sânul ei care practic anulează distanța dintre subiectul și obiectul cunoașterii (Geană, 1997: 77-79), valoarea cognitivă a scrierii jurnalistice ar depăși cu mult pragul para-științific. Complexitatea relației dintre subiect și obiect în cunoașterea omului, imposibilitatea formulării unor rețete ale obiectivității științifice într-o astfel de încercare, a adus antropologia ultimelor decenii aproape de fenomenologie. Poate că lectura unor jurnale sau a unor scrieri de categorii învecinate convinge cel mai mult de inevitabilitatea unei astfel de apropieri. Prin aceasta,

² Apartenența la acest grup, repetăm de fiecare dată, nu creează niciun fel de drepturi sau obligații în sensul juridic al cuvântului, grupul însuși neavând personalitate juridică. Un fel de apartenență cu titlu pur onorific. O apartenență în baza unui orizont de preocupări și atât. Se va naște de aici poate un fel de tendință sau școală în cultura română, guvernată de spiritul antropologic? Așa cum ne exprimam părerea la lansarea primului număr al *Anuarului societății prahovene de antropologie generală* (Ștefănuță, 2016a: 22), semnele sunt că nu. Deși se poate spune fără dubii că acest spirit antropologic planează de multă vreme asupra orașului Ploiești, tendințele, atât la nivelul instituțiilor, cât și al persoanelor, sunt (încă) centrifuge.

³ Dacă menținem referința la județ ca unitate administrativă.

dobândirea certitudinii că scrierea jurnalistică depășește pragul para-științific. Lectura textelor arondate primei părți credem că va fi de ajuns în sprijinul acestei impresii epistemice.

Ca text de deschidere, reflecțiile Serenelei Ghițeanu despre *ontologia* jurnalului intim par a fi cele mai potrivite. Este vorba de reflecții cu privire la originea, obiectul, motivele, contextele sociale și viitorul acestui tip de scriere de consemnare a vieții private. Este sigur că mutarea jurnalului intim în spațiul virtual, sub forme precum *blogul* (sau *facebookul*), capătă aspectele unei mutații ontologice, de vreme ce „altădată destinat câtorva apropiați, jurnalul tinde să devină, prin blog, *contrariul* său, adică un loc de expunere / exhibare personală” (*subl. ns., S. Ș*).

Cele trei texte care urmează aparțin categoriei de scrieri *post-factum*, elaborate având ca sursă însemnări de teren aferente unor cercetări desfășurate poate cu zeci de ani în urmă (cum este textul lui Marin Constantin). Comparația care ne vine în minte este cu Claude Lévi-Strauss, al cărui volum de memorii antropologice, *Tropice triste*, fusese scris la depărtare de mulți ani de expediția în Brazilia (Lévi-Strauss, 1968: 19). Pentru textele Ioanei-Ruxandrei Frunteletă și Corinei Matei comparația este totală,⁴ atât prin căutarea unor efecte literare, dar și prin natura reflecției asupra realei activități desfășurate de cercetător în teren care, dacă ar fi revelată ca atare în rapoartele de cercetare, ar avea ca efect decredibilizarea demersului antropologic (Okely, 2014: ix). Cu toate acestea, considerăm că este firesc ca realitatea din teren să fie alta decât cea sugerată în interiorul instituțiilor de cercetare; *omul* nu este un obiect de cercetare pasiv care abia așteaptă să fie întors pe toate părțile.⁵ Atenția cititorului este reținută și de exercițiul empatic practicat de ambele autoare, dar și de efortul lor de a menține o neutralitate epistemică, amintind – de data aceasta – de Sigfried F. Nadel. Conform antropologului austriac, capacitățile empatice reprezintă trăsături de personalitate esențiale pentru un antropolog, dar nu până la punctul în care acesta este prea „impresionabil” (Nadel, 1956: 19). În cazul textului lui Marin Constantin, comparația este doar parțială, preocupat cum este – în părțile de început și de încheiere – de relevanța teoretic-metodologică a jurnalului etnografic, dar și de expunerea – în părțile intermediare – a detaliilor concrete ale desfășurării unei cercetări de teren în satul Tilișca, din zona etnografică a Mărginimii Sibiului, cu scopul întocmirii genealogiilor corespunzătoare acestui sat. Ca în orice jurnal

⁴ Titlul textului Corinei Matei, „Comice triste”, susține pe deplin comparația.

⁵ Lucrul nu se întâmplă nici măcar în situațiile în care raportul de putere între cercetător-cercetat este în totalitate în favoarea primului. Deși Bronislaw Malinowski avea de partea sa toate atributele puterii coloniale, participarea sa la *kula* – expediția inter-insule în scop de schimburi ceremoniale – i-a fost refuzată de nativii Arhipelagului Trobriand (Malinowski 1987 [1922]: 479; 1989 [1967]: 253).

etnografic însă, fie el și reconstituit, găsim și referințe la “*imponderabilia of actual life and typical behavior*” (Malinowski, 1987 [1922]: 20), în buna tradiție malinowskiană.

Următoarele șase texte sunt jurnale sau fragmente de jurnale la modul propriu, cu consemnări adică în imediata vecinătate temporală a producerii evenimentelor. Dintre acestea, primele patru sunt jurnale corespunzătoare terenului (mai bine zis, terenurilor) unei singure cercetări. Este vorba de o cercetare în care obiectivul principal este acela de a stabili semnificația locului de origine în etnicitatea unor populații balcanice actuale cu un trecut supus proceselor de schimb populațional între statele din această regiune în prima jumătate a secolului al XX-lea. Primul dintre jurnale (al Anișoarei Ștefănuță) poate fi caracterizat ca *jurnal de context*, al doilea (al lui Sebastian Ștefănuță) ca *jurnal tematic*, în timp ce următoarele două texte reprezintă jurnale de teren la libera opțiune a autorului, cele două autoare (Elena Dudău și Cristina-Ioana Gherghe) implicate fiind în această cercetare de pe pozițiile adâncirii traseelor formative în etnologie. Cu această ocazie, intenționăm să inițiem o metodă de înregistrare și primă prelucrare a datelor de teren antro-po / etnologic, bine adaptabilă lucrului în echipe mici, respectiv *întocmirea unor jurnale alternative*, ale cărei puncte de sprijin principale să fie jurnalul tematic și jurnalul de context.

Cel de-al cincilea text al celei de-a doua categorii instanțiază una dintre cele două contribuții – alături de textul următor – fără de care tabloul scrierilor jurnaliere din volumul de față ar fi fost incomplet: contribuții la subcategoria jurnalului *intim*. Bogdan-Costin Georgescu selectează dintr-o scriere de lungă întindere acele pagini a căror amprentă antropologică este evidentă. Rezultatul? Un mini-tratat de antropologie teologic-creștină, o altă „expediție în căutarea Arhe-Chipului”, dacă ar fi să parafrazăm titlul unui alt jurnal publicat în volum nu de mult de autor (Georgescu, 2012).

Secțiunea se încheie cu fragmentele de jurnal (auto)biografic selectate și expuse în premieră aici de Gheorghiu Geană. Cititorul va sesiza imediat că nu e vorba doar de o scriere cu amprentă antropologică, ci de o scriere cu valoare de document pentru însăși istoria antropologiei sociale și culturale românești, știință căreia autorul i-a dedicat aproape întreaga sa carieră profesională. O antropologie care, odată cu participarea autorului la primele conferințe ale European Association of Social Anthropologists, și-a făcut definitiv intrarea în rândurile antropologiei internaționale. O intrare deloc comodă, dacă ar fi să judecăm după fragmentul de jurnal corespunzător conferinței de la Praga. Condițiile acestei integrări par a fi fost experiate însă și de alți specialiști socio-culturali veniți din țări tocmai eliberate de povara comunistă (Podoba, 2007: 28-29). Tot valoare documentară au și fragmentele despre frământările din cotidianul unor

evenimente precum comemorarea lui Mircea Eliade, sau despre întâlniri cu Constantin Noica, Edgar Papu, Zoe Dumitrescu-Buşulenga – nume care pentru cititorul de astăzi sunt de aflat doar căutându-le în panteonul istoriei culturale naţionale.

Indiferent de impresia dobândită de cititor după lectura scrierilor jurnaliere aferente primei părţi în ceea ce priveşte valoarea lor cognitivă, un lucru este de remarcat: nu seamănă una cu alta. Această diversitate nu are ca sursă doar tipul de scriere jurnalieră ţintit de autor; chiar şi în cadrul aceluiaşi tip, diferenţele constatate sunt semnificative, întrucât orice scriere de acest fel poartă marca *personalităţii* autorului. A încerca să-i îndepărtezi această marcă ar însemna să-i surpi fundamentul ontic. Referitor la acest fapt, este o întrebare dacă nu cumva *orice* scriere – chiar şi scrierile „ştiinţifice” –, imprimată cum este mai mult sau mai puţin de personalitatea autorului, este de fapt o scriere jurnalieră. Invers, înţelegerea acestei personalităţi pe calea modului de dezvoltare care îi este propriu, diaristic, poate avea o mare însemnătate pentru a înţelege adecvat o operă, fie ea ştiinţifică, artistică sau de altă natură. Aceasta întrucât „pe când personalitatea unui om de ştiinţă nu este necesar să aibă o influenţă directă asupra selecţiei şi tratării problemelor, este sigur (*it must*) că îi influenţează activitatea în alte moduri mult mai subtile” (Firth, 1989 [1967]: xi). Cu convingerea că „prin cunoaşterea omului așa cum a trăit el și simțit, suntem într-un contact mai apropiat cu munca sa și avem o mai bună înțelegere a ei”,⁶ Valleta Malinowska (1989 [1967]: ix) a decis publicarea jurnalului intim pe care B. Malinovski l-a ținut în timpul campaniilor sale de teren în extremitatea estică a Noii Guinee și în insulele învecinate între anii 1914-1918. O decizie luată în ciuda controverselor de care era conștientă că publicarea jurnalului urma să le stârnească.

Cu constatările din fragmentul precedent, putem caracteriza prezentul număr al anuarului prahovean închegându-se ca număr de *antropologie a jurnalului*. O temă la care posibil să revenim în viitor, mai ales că, legat strict de antropologia socio-culturală, exploatarea valențelor acestui, până la urmă, *instrument* de cercetare se află încă în stadiu incipient. Fenomen nefiresc, gândindu-ne că nu există mijloc mai adecvat de a recupera în cabinet terenul în integralitatea lui. Fenomen explicabil însă, tentați cum suntem de glasul de sirenă al teoriei, doar astfel rațiunea cunosătoare găsindu-și liniștea. A uita de teren însă, în particularitatea lui, înseamnă să uiți de

⁶ Sau, mai mult decât atât, cum citim într-unul dintre fragmentele de jurnal expuse în prezentul volum (p. 151) de Gheorghiu Geană, „... există personalități a căror viață și operă se integrează atât de bine unei discipline științifice, încât nu poți cuprinde acea disciplină fără să cunoști personalitatea respectivă”, aluzie făcându-se la Francisc I. Rainer.

oameni, ceea ce ar însemna să desfășori o știință a omului din care se îndepărtează chiar obiectul acestei științe. O știință poziționată perpetuu în orizontul lui „era să fie” (Noica, 1978: 34-37).

*

Miscelaneul, în cea de-a doua parte, cuprinde nu doar texte pe diverse teme, dar și cu diverse stiluri discursive: articol științific, eseu, raport etc. De fapt, tot atâtea perspective din care obiectul unei „științe a omului” poate fi în mod adecvat abordat, fără ca vreuna să-l poată epuiza. Nici nu ar fi posibil; ar însemna încercarea de a epuiza obiectul unui „veritabil imperiu al cunoașterii”, cum pe bună dreptate antropologia a fost caracterizată (Geană, 2006: 211).

În debutul părții secunde întâlnim contribuțiile a doi cercetători de la Institutul de Antropologie „Francisc I. Rainer” al Academiei Române, institut colaborator apropiat al anuarului prahovean dacă ținem seama atât de contribuțiile din numărul curent, cât și de cele din numărul precedent. Prima dintre ele, „*Annuaire Roumain d'Anthropologie*: despre universul tematic al unei reviste antropologice românești”, semnată de Marin Constantin, instanțiază o privire generală asupra unei reviste care a depășit o jumătate de secol, revistă-sinteză pentru activitatea din ultimii cincizeci de ani a acestui institut. Un institut organizat pe trei departamente, paleoantropologie, antropologie biologică și antropologie socială și culturală⁷. Inspirată este adăugarea unei vaste bibliografii, din a cărei parcurgere cititorul poate dobândi o imagine rapidă asupra preocupărilor multiple de cercetare din acest răstimp. Cea de-a doua contribuție, a Adinei Baci, „Aspecte ale antropologiei biomedicale bucureștene”, reprezintă un raport legat de activitățile și proiectele actuale din cadrul Compartimentului de antropologie biomedicală, fațetă sub care se desfășoară astăzi antropologia fizică în cadrul institutului menționat. Gama de preocupări a acestui compartiment este fascinantă: boli, nutriție, adicție, îmbătrânire, sănătate și stil de viață etc., de fapt cercetare și încercare de furnizare a unor soluții pentru ameliorarea unor probleme cu care omul contemporan, ca organism bio-psiho-cultural, se confruntă.

Urmează articolul lui Marian Nuțu Cîrpați, „Țigani, o categorie socială etnic neomogenă”, una dintre contribuțiile care ating indirect tema propusă. Observațiile francezului F. G. Laurençon, profesor de franceză și latină în București în al treilea deceniu al secolului al XIX-lea, coroborate cu observații din scrierile unui celebru călător în Țările Române, Paul de

⁷ Lipsindu-i doar departamentul de antropologie lingvistică pentru a avea o organizare pe modelul tradiției americane (Silverman, 2005: 257).

Alep, prilejuiesc autorului o exegeză istorică la capătul căreia concluzia care se impune este că „în starea de robie numită *țigănie*” – specifică evului mediu dar și începutului modernității românești – vor fi fost nu doar romii, ci și alte grupuri de diverse proveniențe etnice, în special cele la care aspectul rasial era o justificare prin asociere cu un blestem biblic al acestei stări.

Silvia-Diana Šolkotović realizează o scurtă trecere în revistă a „Cercetărilor etnografice în Timocul sârbesc”, subînțelegând, bineînțeles, populația românească din această regiune. Zona, cu bogăție și specific etnografic aparte, nu a beneficiat și de o cercetare pe măsură, cu consecința că nestemate etnografic-folclorice dispar irecuperabil în fiecare zi. Barierele de limbă, naționalismul și comunismul sârbesc sunt unele dintre cauzele acestei situații. Pe acest fond, inventarierea personalităților care au desfășurat cercetări în regiune și a unor studii de referință nu poate fi decât binevenită.

Articolul lui Stelu Șerban, „Minorități discrete și modernizare în Europa de Sud-Est”, reprezintă o contribuție la tema îndelung dezbătută a modelelor națiunii (Smith, 1986: 135-138). Autorul este preocupat de asumarea acestor modele în Europa de Sud-Est, sau a contra-reacției la ele – atât modelele cât și contra-reacția promovate fiind de elitele din capitalele statale – la nivelul *common people*, referite fiind prin sintagmă îndeosebi masele țărănești. În acest cadru, tratează cazul special al populațiilor care au eșuat în proiectul național. Etichetarea lor ca „minorități naționale” ar fi o confirmare a acestui eșec. Mai adecvată ar fi utilizarea conceptului de „minoritate discretă”, diseminată printre *common people*, cu care împărtășește aceeași respingere tacită a „modelelor modernizatoare impuse de elitele din capitala țării”. La cererea autorului, în anuar este inclusă și varianta în engleză a acestui articol.

Trăsăturile principale pe care folclorul ca știință le are de-a lungul secolui al XIX-lea și în prima jumătate a secolului următor în Europa occidentală (în special în Germania) și Grecia sunt expuse de Eleni Ghrobanopulu („Grompanopoulou”, pentru varianta în limba engleză). Fondatorii folclorului elen sunt inspirați de modelul german, de așa-numitul *Volkskunde*,⁸ fără a-l imita întru totul. În constituirea „științei națiunii”, căutau nu atât originea substanței eterne a „sufletului poporului” – considerată deja știută fiind, în antichitatea elenă –, ci acele „supraviețuiri” din mediile rurale elene care să-i ateste continuitatea de-a lungul istoriei. O paradigmă epistemică, așadar, în care sunt combinate curente romantice și evoluționiste. Textul

⁸ Un model care este urmat și de alte provincii și țări din regiune. Slovenia, Croația, Bosnia-Herțegovina, ca provincii ale Imperiului Austriac, Serbia, mai târziu Albania etc. toate urmează modelele austriac și german în tentativa de a descoperi patrimoniul material și spiritual unic al țărănimii preindustriale (Hann, 2013: 7).

„Configurarea istorică a studiilor folclorice de-a lungul secolului al XIX-lea și până la jumătatea secolului al XX-lea în spațiul european și cel elen” este dublat și de varianta lui în limba engleză.

Un adevărat fenomen cultural a avut loc (și, sub o altă formă, continuă încă) timp de trei decenii la Ploiești, cu experimentul teatral intitulat „Teatrul Equinox”, fenomen pus în evidență în paginile prezentului anuar de Dragoș Grigorescu. „Un destin cultural” vizează deopotrivă teatrul, dar și pe Mihai Vasile, regizor, artist și om de teorie teatrală, cu a cărui persoană teatrul se confundă. Interesant este că prin căutarea *autenticității*, *purității*, *libertății* și *simplității* acest teatru iese în afara canoanelor artistice, situându-se în același timp în afara oricărui context politic sau social, în mod fatal întotdeauna nefavorabil. Se ating de fapt corzi antropologice, această atingere fiind și explicit asumată, atât prin derularea unui proiect al „teatrului mitologiei românești”, cât și prin căutările teoretice ale lui Mihai Vasile. Căutări care, în ciuda reținerilor autorului lor, le dorim concretizate în cele din urmă într-un volum de teorie a antropologiei teatrale.

Ultimul text este o alocuțiune rostită de un apropiat al multora dintre membrii societății prahovene de antropologie generală, Jonathan Hemmings, preot ortodox în Lancaster, Anglia, cu prilejul lansării la Ploiești a volumului *Izvoare în deșert*. Ca semn de înaltă prețuire a acestei apropieri, este redată și varianta în limba engleză a alocuțiunii.

Ca și numărul precedent, numărul curent al *Anuarului societății prahovene de antropologie generală* conține și o contribuție sub forma unui documentar video pe suport DVD atașat celei de-a treia coperti – satisfăcând astfel și exigențele *antropologiei vizuale*. Filmul *Încondeierea ouălor la Filipeștii de Pădure*, realizat de Anișoara Ștefănuță, reprezintă o descriere etnografică a încondeierii ouălor într-unul din puținele locuri de atestare a acestui obicei în județul Prahova. Abordarea antropologică este evidentă; realizatoarea nu se mulțumește să descrie doar etapele de încondeiere. Discuțiile purtate cu interlocutoarea în timpul derulării acestor etape încearcă să reconstituie întreg contextul în care se desfășura obiceiul. Privitorul va dobândi impresia unei întâlniri cu Celălalt, îndepărtat însă nu în spațiu, ci în timp (Čapo și Gulin Znić, 2014: 96). Acest trecut al încondeierii ouălor pare să fi fost mai degrabă legat de câteva inițiative individuale, necaracterizând o întreagă comunitate, de unde și perisabilitatea obiceiului. Se poate spune că obiceiul este pe cale de dispariție, momentul filmărilor reprezentând una dintre ultimele lui forme de manifestare.

Din lectura acestui „Cuvânt înainte” s-a observat că privilegiate sunt contribuțiile dinspre zona științifică a antropologiei. În măsura în care revista este deschisă tuturor tipurilor de discurs antropologic, ar putea apărea impresia de dezechilibru discursiv. Chiar dacă există acest risc, trebuie menționat că rezultatul la care s-a ajuns este, în cele din urmă, rod al întâmplării. Nu excludem posibilitatea ca – iarăși rezultat întâmplător – într-unul din numerele viitoare majoritatea contribuțiilor să fie din alte domenii de reflecție a omului despre sine însuși.

În încheiere, mulțumim contributorilor pentru efortul depus, efort cu totul voluntar și fără însemnătate în construirea carierelor profesionale⁹, revista nebeneficiind de o cotare științifică sau de altă natură.¹⁰ Cu toate acestea, avem convingerea că acest număr al anuarului antropologic prahovean atinge un nivel al calității compatibil cu al revistelor cu astfel de cotări. Mulțumiri speciale se cuvin instituțiilor gazdă, Editura Mythos, Centrul Județean de Cultură Prahova și Consiliul Județean Prahova, aflate în raport de subordonare. Fără receptivitatea manifestată în cadrul acestor instituții, apariția anuarului ar fi fost multă vreme întârziată.

Pentru realizarea următoarelor numere, contribuțiile dumneavoastră sunt așteptate cu mult interes. Trimiterea acestor contribuții sau anunțarea intențiilor se poate face la adresele cunoscute.¹¹ Acestea fiind spuse, dorim cititorilor o bogată, plăcută și instructivă lectură!

BIBLIOGRAFIE

- Čapo, Jasna și Valentina Gulin Zrnić, 2014, “Croatian Ethnology as Cultural Anthropology at Home”, în *Ethnologia Balkanica*, 17, pp. 95-103.
- Firth, Raymond, 1989 [1967], “Introduction”, în *A Diary in the Strict Sense of the Term*, London: The Athlone Press, “Preface” by Valleta Malinowska, translated by Norbert Guterman, index of native terms by Mario Bick, pp. xi-xix.

⁹ Referirile la formațiile profesionale și ancorările instituționale ale autorilor sunt incluse în texte printr-o notă cu asterisc strict la cererea acestora.

¹⁰ Nu excludem însă ca acest lucru să se întâmple în viitor.

¹¹ seb_filozof@yahoo.com (Sebastian Ștefănuță), respectiv stefanmihaelabogdanana@gmail.com (Bogdan-Costin Georgescu).

- Geană, Gheorghiuță, 1997, „Orientări în antropologia culturală postmodernă”, în Cornelia Guja, Diana Daroczi, Ion Oprescu, Matei-Stîrcea Crăciun, *Antropologia în actualitate și perspectivă*, București: Editura Anthropos, pp. 76-81.
- Geană, Gheorghiuță, 2006, „Cultura antropologică”, în *Studii și comunicări de etnologie*, tomul XX, serie nouă, Sibiu: Imago, pp. 205-212.
- Georgescu, Bogdan Costin, 2012, *Jurnalul unei generații descătușate. Expediții în căutarea Arhe-Chipului*, Ploiești: Litera Ortodoxă.
- Hann, Chris, 2013, “Introduction: Nation and Nationalism, Societies and Socialism, Fields and Wars”, în Aleksandar Bošković și Chris Hann (eds), *The Anthropological Field on the Margins of Europe, 1945-1991*, Berlin: LIT Verlag, pp. 1-28.
- Lévi-Strauss, Claude, 1968, *Tropice triste*, București: Editura Științifică, în românește de Eugen Schileriu și Irina Pislaru-Lukacsik.
- Malinowska, Valleta, 1989 [1967], “Preface”, în Bronislaw Malinowski, *A Diary in the Strict Sense of the Term*, London: The Athlone Press, “Introduction” by Raymond Firth, translated by Norbert Guterman, index of native terms by Mario Bick, pp. vii-ix.
- Malinowski, Bronislaw, 1987 [1922], *Argonauts of the Western Pacific. An Account of Native Enterprise and Adventure in the Archipelagoes of Melanesian New Guinea*, London and New York: Routledge & Kegan Paul, “Preface” by sir James George Frazer.
- Malinowski, Bronislaw, 1989 [1967], *A Diary in the Strict Sense of the Term*, London: The Athlone Press, “Preface” by Valleta Malinowska, “Introduction” by Raymond Firth, translated by Norbert Guterman, index of native terms by Mario Bick.
- Nadel, Sigfried, 1956, *The Foundations of Social Anthropology*, London: Cohen & West LTD.
- Noica, Constantin, 1978, *Sentimentul românesc al ființei*, București: Editura Eminescu.
- Okely, Judith, 2012, *Anthropological Practice Fieldwork and the Ethnographic Method*, London and New York: Bloomsbury.
- Podoba, Juraj, 2007, “Social Anthropology in East-Central Europe: intellectual challenge or anachronism”, în Chris Hann et al., *Anthropology’s Multiple Temporalities and Its Future in Central and East Europe. A Debate*, Max Planck Institute for Social Anthropology Working Papers, No. 90, Halle / Saale, pp. 28-33.
- Silverman, Sydel, 2005, “The United States”, în Fredrik Barth, Andre Gingrich, Robert Parkin and Sydel Silverman, *One Discipline, Four Ways: British, German, French and American Anthropology*, Chicago and London: University of Chicago Press, pp. 255-347.

- Smith, Anthony D., 1986, *The Ethnic Origins of Nations*, Oxford and New York: Basil Blackwell.
- Ștefănuță, Sebastian, 2015, *Vória Peonía. Jurnalul unei practici formative antropologice de teren*, București: Eikon, 2015.
- Ștefănuță, Sebastian, 2016a, „Alocuțiune la lansarea *Anuarului societății prahovene de antropologie generală*, 2 martie 2016”, în *Anuarul societății prahovene de antropologie generală*, anul 2, nr. 2, Ploiești: Editura Mythos, pp. 21-23.
- Ștefănuță, Sebastian, 2016b, „Cuvânt înainte”, în *Anuarul societății prahovene de antropologie generală*, anul 2, nr. 2, Ploiești: Editura Mythos, pp. 5-12.

